

# SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN . . . . . 3-50 fillori  
PE JUMĂTATE AN . . . . . 1.80  
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN . . . . . 5— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM  
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSPA-U, 83  
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

## Ce dă cel înviat comunității sale.

„S'a sculat Domnul într'adevăr!” Așa auzim noi strigătul de bucurie a învățăceilor la Luca 24, 34. Și ca un ecou născut merge aceasta mărturisire mai departe: „Iisus trăiește!” În Faptele apostolilor și în epistolele apostolilor e mai mult de șasezeci de ori vorba despre învierea lui Christos. Aceia bărbați îl văzură, au vorbit, au mâncat și beut cu el, Cine voiește a păși contra mărturiei lor? Oare nu-i lucru de ris, a tăgădui un fapt, pentru că nu l-am văzut noi înșine?

Avem noi numai a apostolilor mărturie? Oare nu ni s'a dovedit și nouă Mântuitorul ca cel viu? Dacă oarecineva a fost dus și a venit iarăși, să întrebă: „Ce a adus el cu sine?” Christos: merse în moarte și veni iatăși ca biruitor din mormânt. Ce a adus el? Pavel zice II. Tim. 1, 10: „Care a desfășurat moartea, și a adus la lumină viața și nemurirea prin evanghelie.” Ce încheide aceasta în sine?

**1. O salutare de Paști.** Fiecare dată, când cel înviat pășia în cercul învățăceilor săi, s'a întâmplat cu salutare cea bogată de conținut: „Pace fie vouă!” Ce au învățăceii de acolo? Cu aceasta să dă el pre sine înșăși.

Pace este conținutul inimei sale. Efes. 2, 14: „El este pacea noastră!” Iisus știe, ce lipsă are biata inimă omenească de aceasta pace, și aceasta a adus-o și făcut-o principele păcei.

Acuma poate comunitatea să cânte: „Oh ce binecuvântare, ce pace, când tu treci printre sirele noastre!” Aceasta este adierea vântului din vecinicie.

**2. O viață de Paști.** O femeie bogată și cultă, dară nepocăită zise: „Voi ne tot predicați, cum să poate muri fericit. Eu ași voi să știu, cum să poate trăi cu omenie!” Deci, Iisus amândouă ni le arată, cum trăim îndestulați (cu pace) și cum murim fericiti. El nu numai cu omenie, ci pe veci ne lasă să trăim. Auzi Ioan 14, 19: „Eu trăiesc, și voi veți trăi!” Este un ordin sau o promisiune? Mai înainte promisiune și dar, iar apoi și problemă. Așa stă la II. Cor. 4, 15: „Și că a murit pentru toți, ca cei ce viază să nu mai vieze loru-și. Sau Rom. 6, 4: „Precum s'a sculat Christos din morți prin mărirea Părintelui, așa și noi să umblăm în înouirea vieții!”

**3. O putere de Paști.** Viața e putere, o activitate plină de putere, o lucrare energetică după legile date. Viața dumnezească este dară activitate în puterea dumnezească după legi dumnezești.

„Când cel înviat și-a luat rămas bun, zise el învățăceilor săi: „Mie

s'a dat *toată puterea!*" Pentru cine o folosește el? În cer îi servesc toate de bună voie. El o folosește spre binele lucrului său pe pământ. Pentru aceea ștudiază Pavel, „a cunoaște puterea învierii sale”. Și el o cunoaște pe aceea putere, care este puternică și aceea slabi. Ce Părintele are, a dat și lui, și acesta a promis-o și dăruit-o la ai săi. „Eu le-am dat...!” Sau II. Petru 1, 2: „După cum dumnezeiasca putere a lui *ne-a dăruit!*" Oh, ce face aceasta putere din oameni slabi! „Noi nu o putem lăsa, ca să nu mărturisim despre toate, ce am văzut și auzit!” Așa vorbia Petru înaintea înaltului consiliu, care se scut înainte de aceea a tremurat de o servitoare.

**4. O biruință de Paști.** Câțiva artiști au prezentat pre Rescumpărătorul cu un steag în mână, câțiva ca pre un miel, care poartă un steag. Ce-i aceea? Steagul e un sămân de biruință. „Nu plânge; că a învins leul din sământa lui Iuda!” Așa stă la Apoc. 5, 5. Unde e în cer un leu? Dară v. 6 zice: „Și eu văzui, și iacă, un miel!” Da, mielul lui Dumnezeu cel murind a câștigat pe golgota o biruință de leu!

Biruința lui este biruința noastră. „Mulțămită lui Dumnezeu, care *ne-a dat biruința* prin Domnul nostru Iisus Christos!” (I. Cor. 15, 57). În toate acestea suntem mai mult decât biruitori prin cel ce ne-a iubit“. (Rom. 8, 37.) Când Christos învinge și domnește în noi, suntem și noi din lăuntru în spre afară biruitori. Și în sfârșit vor fi toate împărățiile lumii ale Domnului și ale lui Christos.

**5. O bucurie de Paști.** Cel ce puținel înțelege pre Mântuitorul său, acela și cuprinde Filip. 4, 4: „Bucurați-vă în Domnul totdeauna!” Oh, ce m'a năcăjit pre mine acest cuvânt înaintea pocăinței mele! Și cât de prețios îmi este, decând Iisus trăiește în mine și eu în el!

Cercați pre învățăceii lui Christos, care au ei bucurie! Mario, cine a uscat lacrimile tale? Petre, cine a

luat povara de pe sufletul tău intrisat? Tomă, cine a adus lumină inimii tale? Voi învățăceii din Emaus, cine a făcut lăuntru vostru arzând? Saule, cine te-a aruncat în prav și te-a arădicat ca martor a adevărului? Voi martiri dela Stefan începând până în ziua de astăzi, mărturisiți: Ce v'a ținut pre voi sus în lipsă și moarte? Ca dintr'o gură sună chorul martorilor: „Bucuria Domnului este țăria noastră!”

**6. O speranță de Paști.** „Noi suntem renăscuți spre speranță vie, prin învierea lui Iisus Christos din morți!” (I. Petru 1, 3.) „Dumnezeu și pre noi ne va învia prin puterea sa”. (I. Cor. 6, 14.) Aceea-i speranță biblic creștină, care și în moarte să ajunge. (I. Tessal. 4, 14.)

„Fratele tău va învia!” Așa zice Domnul la Ioan 11, 23 către Marta plângândă. Și către tine zice el: „Iubiții tăi vor învia! Tu vei învia!” Învățăceii lui Iisus așteaptă pre Domnul lor, care va premări corpul lor înjosit, ca să fie asemenea corpului mării sale după puterea, cu care poate să-și supună toate lucrurile. (Filip. 3, 20.) Din *Wge.*

## Epistola lui Pavel către Efesenii. :-: :-:

Continuare.

De H. Meyer.

V. 17. „Așa a venit și a predicat pace vouă celor de departe, și celor de aproape”. Pace între Dumnezeu și omul cel căzut dela el, stricat și ajuns sub mânia lui Dumnezeu și vinovat de moarte vecinică, aceasta-i cea mai mare minune a lui Dumnezeu, care să putea sau să poate întâmpla. La aceasta trebuia păcatul, căderea și stricăciunea și toată lucrarea lui proprie făcută ca nici când întâmplată, și el pus înainte ca cel ce a împlinit toată dreptatea și e numai dreptate. La aceasta trebuia el împăcat cu Dumnezeu și făcut una cu el: Toată vina

icatului său trebuia espiată, și toată dreptatea pretinsă de el împlinită. Însăși trebuie împărtășit în natura omenească, a vieții și ființei dumnezeiești, — a iubirii și cugetărei omenești, — astfel făcut de un înger cu Dumnezeu. La aceea trebuia să fie om, — una cu omenețea și supus legii, și a deveni gantul și mijlocitorul lor, și a lua pe sine toată vina păcatului lor și blăsmul și mânia lui Dumnezeu. El trebuia să îplinească în locul lor legea toată dreptatea, și a suferi moartea unui blăstămat pe cruce meritată pentru ei. (Gal. 3, 13.) La aceasta trebuie să fie păcătosul convins de sf. Spirit păcatul și vina sa, de vrednicia de blăstem și condamnare, — că mânia lui Dumnezeu este preste el și că el e un fiu a morții vecinice; și aceasta trebuie el adus la schimbră cugetărei, la pocăință, plecarea umilire, și la mărturisirea păcatelor sale și a demnității sale de condamnare, — la cunoștința lui Christos și a mântuirii sale și la credința primirea mântuirii, — renăscut, noit și sfințit, și astfel părtaș mântuirii, — a fi o de tot nouă creatură în Dumnezeu. Cu aceasta s'a împărtășit el de toată dreptatea cea de-vârșită, care a făcut-o Christos pentru el și prin espiarea cea prin Christos a toate păcatele și vina sa și — o de tot nouă creatură alui Dumnezeu de un Spirit și un cuget și o înțelegere cu Dumnezeu, una cu el și îndeplină comunitate de viață și în plină posesiune a păcii lui Dumnezeu. — Aceasta este evangelia, care venit Christos să o vestească, ceea ce erau departe și acelor de aproape: Iudeii, cari deja în patriarhilor Abraam au primit promisiunea, și prin Moisi legea, și prin cei noștri o tot mai îndeplină descoperire alui Dumnezeu și a mântuirii ei, au fost cei de aproape; celelalte neamuri, pentru că ele toate acestea nu primiseră, sau baremi nu în așa măsură, au fost până aici cei îndepărtați. (apt. 17, 30.)

V, 18. „Căci printru'nsul avem amândoi apropiere într'un spirit către părințele“. Deci nu mai este deosebire: Precum toți sunt păcătoși — cei de departe și cei de aproape — și toți de o potrivă sunt lipsiți de lauda, care ar trebui s'o aibe la Dumnezeu, și amândoi de o potrivă din har, fără de nici un merit propriu, numai prin Christos pot fi îndreptați. (Rom. 3, 23. 24.) Precum a venit Christos, a fi nu numai a Iudeilor, ci și a păgânurilor Mântuitor, și a delăturat păcatele, nu numai a celor de aproape, ci și a celor până acum departe. (Ioan 3, 5.) Și precum el, după ce a îndeplinit lucrul său de mântuire, lasă să fie evangelia sa predicată celor de aproape și celor de departe de o potrivă, — așa ei, încă amândoi, cei de aproape, și cei de departe, tot într'un chip părtași: *Unul este spiritul*, care pre amândoi îi trezește și luminează, și-i conduce la cunoștință, la pocăință și la credință, prin care sângur ei sunt renăscuți și sfințiți și care tot mai mult le descopere pe Christos, ia dela Christos și le dă lor și-i face de tot părtași în el. Este un fel de lumină și cunoștință și de tot un fel de mântuire și har, care lor în asemenea mod și în asemenea măsură li să împarte. În asemenea mod i-a făcut Dumnezeu ca de fiii săi, și în de tot asemenea mod i-a primit ca aceia. Precum amândoi prin un sf. Spirit, în un Christos cred și prin aceea una credință în un Christos sunt născuți din Dumnezeu și sunt fiii lui, — așa pot amândoi numai prin acela un sf. Spirit, ca așa unii, cari îl au pre el locuind în inima lor, așa că de o potrivă aduc fructele lui, și el să descopere deopotrivă în viața lor — zic către Dumnezeu abba, iubite Părinte, și ca fii săi iubiți vin la Dumnezeu.

Cu această e deci fiecare „zid a despărțirii dărfinat, și toată neamiciția delăturată și omorită“. (V. 14—16.) Mai înainte tot zidul și toată neamiciția dintre ei și Dumnezeu, iar apoi și dintre ei și toți credincioșii în

Isus. Cum stă un om către Dumnezeu, nu poate alt om nemijlocit vedea (I. Cor. 2, 11), dară cum stă om către om. Dară aici se arată cu durere între foarte mulți, cari numesc pe Christos ca mijlocitorul și espietorul lor și pe Dumnezeu ca Părintele lor espiat și să numesc fiii lui, și să laudă a fi una cu Dumnezeu, încă au ziduri și de multe ori nu puțină neamiciție. Aici este deci un mare neacord. Oare nu sunt în fapt lucrurile ce spune Scriptura în consunare? Noi trebuie să mărturisim: ori spune Scriptura prea mult, mai mult decât în tot cazul e faptul, ori că *nu-i adevăr, că aceia*, cari încă mai au câte vr'un zid între sine și alți sfinți ai lui Dumnezeu, — în a căror inimă locuiește încă nedreptate, pismă și amărăciune, ură și neamiciție contra oarecărui alt om, ar fi creștini, așa unii, cari au cunoscut mântuirea în Christos, sunt împăcați cu Dumnezeu prin Christos și păscuți din Dumnezeu prin sf. Spirit și au spiritul înfierii locuind în inima lor și prin acela zic către Dumnezeu Abba, iubite Părinte și sunt una cu Dumnezeu. Nu, de sigur nu-i adevăr: Oamenii, cari aparțin în adevăr lui Christos și stau în împărțășire cu el, au sf. Spirit locuind în inima lor. Iar unde sf. spirit locuiește în inimă, acolo a și vărsat el iubirea lui Dumnezeu în ea. Iar dacă Christos locuiește prin sf. spirit și iubirea lui Dumnezeu în inimă, atunci nu poate, nu — nici, când, să-și găsească nedreptatea și pisma și amărăciunea și ura și neamiciția loc în ea; — cel mai puțin contra oarecărui învățacel alui Isus, de o potrivă, ori cine sunt de altcum, de care poziție, clasă ori popor ar aparține. Toți cei ce aparțin lui Christos și sunt împăcați cu Dumnezeu, pot numai a iubi și a nu mai urî. Toți cari prin Christos sunt fii ai lui Dumnezeu, sunt și în frățietate, cari iubesc și pre oameni: „Cel ce nu iubeste pre fratele său, pre care îl vede, cum poate iubi pre Dumnezeu, pre care nu-l vede?” (I. Ioan 4, 20.) Numai pe

aceea să fie ei cunoscuți, că sunt învătăcei ai lui Isus, că au iubire între olaltă. (Ioan 13, 34. 34.) Toți, cari prin credința în Christos, prin nașterea din Dumnezeu, cu Dumnezeu, de o ființă și voiă, sunt una cu Dumnezeu, accia sunt și între olaltă una: Toți, cei ce umblă în lumină, precum el este în lumină, au împărțășire unii cu alții (I. Ioan 1, 7.) Cei ce sunt ai lui Christos sunt membrele sale, membre în corpul său și pentru aceea și între olaltă membre. Toți ai săi la olaltă sunt corpul său: Un corp e un organism viu, — cel mai viu, cel mai cu scop, care constă din multe membre, care toate stau în activitatea cea mai intimă, mai plină de viață, împrumutată, în împlinirea împrumutată a scopului lor. Alte membre ca acelea membre în corpul său, — de corpul său, membre despărțite de alte membre ale corpului său, — nu are Domnul. Nici un membru adevărat alui Isus nu stă afară de adevărata legătură vie cu întregul corp alui Christos, nici cu oarecareva membru singular a corpului său, fără de legătură cu Christos însuși; dară tot așa de sigur condiționează împărțășirea cu Christos legătura și împărțășirea cu corpul său întreg și cu fiecare din membrele sale. Precum viața noastră dumnezească este condiționată prin ființa și rămânerea noastră în Christos (Ioan 15, 4—6), așa este și ființa și rămânerea noastră în el condiționată de ființa și rămânerea în iubirea către ai săi și în împărțășirea cea tuturor servitoare: Ființa și rămânerea noastră în Christos trebuie să se arate în legătura ce caută binele corpului întreg și a fiecărui membru singular. Binele, sănătatea, puterea și frumșeța și deplina folosire și ajungerea scopului comunității, a corpului, este condiționat prin binele, sănătatea, puterea și frumșeța și deplina împlinire a scopului și folosirea fiecărui membru singular a comunității. Tot așa binele și fericirea fiecărui membru singular prin binele și fericirea corpului întreg. (I. Cnr. 12, 11—27.) Mem-

bre bolnave, necredincioase, neumblătoare în iubire, neîmplinind datorința iubirei lor cu credincioșie păgubesc corpul întreg și pre fiecare alt membru a corpului. Membre moarte nu are corpul și dacă, atunci ajung ele corpului întreg spre cea mai mare pagubă.

În tot locul, unde între mărturisitorii și purtătorii numelui lui Christos încă se află tot felul de ziduri: a naturii și originii, a poziției și chiamării, a aversei și culturai, — a limbei, a naționalității și a apartinerii către oarecare stat, a partidului și confesiunii, dovedesc cu aceea, că lor cel puțin le lipsește *deplina posesedere* a mântuirii în Christos și adevărata împărtășire cu el, a fi plin de sf. Spirit, a fi purtat de acesta și fruptele lui: că el nu are stăpânire în inimă și viață, n'a putut să le clarifice pre Christos și a-i forma în chipul lui și ei propriuzis nu sunt dela, și propriuzis nu sunt în Christos. Dară toți, cari trăiesc în ură și neamicie către alții, dovedesc, că ei nu au viață dumnezească, Spiritul lui Dumnezeu nu i-a sfințit, nu locuiește în ei și nu-i poartă; că ei nu au adevărată împărtășire cu Dumnezeu, nu sunt fiii lui, nu sunt membrele lui și nu sunt cu toate membrele lui un corp. În acest timp de războiu s'a descoperit mai mult ca de altcum, cât de puțină creștinătate biblică este în așanumitele țări creștine, și cum așa mulți și din creștinii mărturisitori nu sunt creștini adevărați. Aici avem și noi cauza cea mai serioasă a ne-cerca pre noi înșine, propria noastră creștinătate pe lângă Scriptură și a căuta bine, că oare suntem noi creștini adevărați, creștini după scriptură.

(Continuăm).

## Credința copilului.

Iubirea părinților către copii a fost totdeauna cheia, a face inimile celor mici primitoare pentru evanghelie. Iubirea pățită a părinților face

din inima copiilor „pământ bun“ pentru sămânța iubirei vestită alui Dumnezeu. Credința copiilor în iubirea părinților e un pregătitor de cale pentru Iisus, un conlucrător la pocăința celor mici, care nu să poate de ajuns prețui. Și totuși sunt totmai pe acest teritor așa multe amăgiri grele și dureri amare pentru părinți din cauza nemulțămirei copiilor.

O mamă să plângă între lacrimi: „Eu am iubit copiii mei într'atâta, că nu le puteam lăsa nici o dorință neîmplinită, și nici unul nu s'a întors la Domnul“. Iubirea părinților nu poate sângură trezi credința copilului în Iisus, dară calea i-o poate pregăti la aceea, Dară propunerea hotărâtă la aceea rămâne, că iubirea noastră către copii e biblică. Numai atunci poate iubirea părinților împlini misiunea ei la inimile copiilor, dacă între ea și iubirea lui Dumnezeu către fiii săi este o sigură egalitate sau cel puțin o asemănare egalitate.

Apoc. 3, 20 spune Iisus copiilor săi: „Eu ori pre câți iubesc, fi mustru și cert“. Bărbații extremi a timpului de față țin mustrarea corporală ca barbarică. Și creștinii fanatici dispusi țin creșterea fără de mustrare ca cea mai desăvârșită.

Iar predicătorul cel înțelept zise: „Mustrările spre învățătură sunt drumul vieței“. (Prov. 6, 23.) „Mijloacele de vindecare pentru cel rău sunt bătăile“. (Prov. 20, 30.) „Mai bună este mustrarea pe față decât iubirea în ascuns“. (Prov. 27, 5.) Locul din urmă este foarte vrednic de luat în samă, că el condeamnă prefacerea pe din afară a unui vătămat ca mustrare pentru copil.

Cel ce se servește de veargă fără de mânia, „că mânia nu face ce-i plăcut lui Dumnezeu“, acela n'are să se teamă că va pierde iubirea copilului.

Aceea o fi sămțit-o și aceea mamă, care trebuia să mustrare pre fiul ei cel mai tânăr pentru un lucru. Tinărului încă îi stăteau lacrimile în ochi, când

strigă: „Și dacă m'ai bătut bine, mamușă, totuși o știu, că tu mă iubesti!“ Fii ai lui Dumnezeu, cari au cunoscut bine iubirea cerescului lor Părinte, vor fi păiți de multe ori asemenea. Noi sărutăm mâna Dumnezeului nostru, când ne bate, că noi știm, „de suntem fără de muștrare, suntem bastarzi și nu copii“. (Ebr. 12, 8.) Muștrarea este „haț vindecător“.

Dacă privim și acordăm muștrarea ca un factor dumnezeesc de creștere, pregătim copiilor un temel sigur spre înțelegerea pătaniilor vieții de mai târziu.

Unii căzură în tot cazul în celalt extrem și într-o măsură sigură bătură credința copilărească spre moarte. Ei nu privesc muștrarea ca mijloc de creștere, ci ca paragraf 1 până la 100. Fiecare că care să espiază prin o porție de bătăi. Mânia și iritarea acomodează muștrarea ca ventilă.

Când trebuie să arădicăm mâna la muștrare, ar trebui să ne aducem totdeauna cuvântul mântuitorului înaintea ochilor: „Vedeți, ca să nu desprețuiți pre mul din acești mai mici; că zic vouă, îngerii lor în cer privesc pururea fața Părintelui meu“. (Mat, 18, 10.)

De arădicăm noi brațul nostru spre nedreptate, atunci arădică îngerii privirea lor la Părintele și părăse pentru cei dați sub scutul lor.

Prea multă muștrare și mai ales lovituri nedrepte lucrează nu numai pele grosă, ci ce e cu mult mai rău, inimă și conștiințe împietrite. Prea mult făurit, tot așa strică fierul fierbinte ca prea puțin.

Dacă iubitul nostru Părinte la fiecare călcare ar voi să ne muștre cu cea mai aspră pedepsă, de mult ar fi gata de noi.

Unii au „servitorul de casă“ atârnat după ușă, și într'aceea poate și zăcea ispita, a-l folosi prea mult. Noi tînării am ascuns de vr'o câteva ori acela îmbulzitor și ne spuserăm: „Până îl găsește mama, devine ea ceva mai liniștită“. Obiectele periculoase sunt

de multe ori însămnate cu: „Pază la folosire!“

Eu ași dori, ca pe toate vergelele, toieșile și de asemenea mijloace să stee aceasta scrisoare.

Măsura cea potrivită a găsi, trebuie multă milă, pentru aceea ar trebui ca noi la împlinirea a fiecărei muștrare să fim mai înainte liniștiți înaintea lui Dumnezeu. Din *Wge.*

## DIN SF. SCRIPTURĂ.

### Despre îndelunga răbdare față de frați.

(Epist. lui Iacob 5, 7—11.)

Deci fiți îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată plugarul așteaptă pentru Dânsul rodul preșos al pământului, fiind îndelungrăbdător până ce primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelungrăbdători, întăriți inimile voastre că s'a apropiat venirea Domnului.

Nu susținați unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați; iată judecătorul stă înaintea ușilor. Luați fraților, ca pildă a suferinței și îndelung răbdării pe profeți, care vorbiră în numele Domnului. Iată fericeim pre cei care răbdară cu statornicie; de răbdarea lui Iob ați auzit și sfârșitul dela Domnul, vedeți că foarte milos este Dnmnul și îndurător.

### Învățătura profetului Isaia despre ascultarea rugăciunii.

(Cap 59, v. 1—3.)

Iacă mâna lui Iehova nu s'a scurtat, ca să nu vă poată mântui; nici urechia lui nu s'a îngreuiat, ca să nu poată auzi.

Și fărădelegile voastre au pūs despărțiri între voi și între Dumnezeuul vostru, și păcatele voastre au ascuns fața lui dela voi, ca să nu audă.

Căci mâinile voastre sunt pângărite cu sânge, și degetele voastre cu nedreptate; buzele voastre vorbesc minciuni; limba voastră spune nedreptate:

## PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

### Este oare mijloc pentru creștere?

Un copil, care tocmai lăsă școala, ar fi dorit să ajute pre mama sa văduvă câștigând ceva. A umblat prin uliți, dintr'o prăvălie în cealaltă mergând a întrebat că nu ar avea lipsă de un copil alergător; dară n'a umblat cu rezultat, în tot locul a căpătat respunsul, că e încă prea mic ca alergător. Atunci a probat cu altă idee.

Nu de mult a apărut un ziar nou; din acesta lua el zilnic câteva exemplare și le vindea. La început îi merse bine afacerea. Banii cei rămași îi dădu el bucuros mamei. Dară cu încetul pierdu el toți cumpărătorii săi așa, că nu mai putea câștiga banii, ci a tot pierdut.

Intr'o seară merse el către casă ostenit cu ziarele sale, când văzu în fereastra unei prăvălie de verdețuri o țidulă atârnată cu aceste cuvinte: „Să caută un alergător“. Deoarece era deja târziu, numai a doua zi dimineață s'a înștiințat. Iar negustorul de verdețuri zise: „Mie îmi trebuie un fecior mare și nu așa copil mic, ca tine. Du-te fiule frumos acasă, mânăncă mult, ca să crești mai mare!“

„Ah, numai de așa crește mai mare“, oftă copilașul, precând merse din prăvălie, „înzădar mânc mult, tot nu folosește, d'apoi că și mama zice, că mânc atâta, ca un om mare, totuși nu cresc mai mare.“

Cu aceasta păși el cu nesiguranță afară, neștiind unde să se ducă. Acuma veni spre el o fetiță de 6—7 ani și stătu la poarta casei următoare; arădicându-se pe degete, voia să ajungă clopoțelul poartei.

„Fetița aceea e mai mică decât mine“, gândi el în sine, pășind la ea, o întreabă oare ajută-o.

„Fratele mai mic e bolnav și mama mă trimise aici după medic, zise fetița mai plângând. „Mama zise, ca să trag clopoțelul din mijloc, dară eu nu-l ajung.“

„Te voui arădica eu“, zise copilul. O și făcu, așa, că fetița putu trage clopoțelul.

Încă mai înainte a se deschide ușa, stătu înaintea casei o trăsură, din care să coborî un domn; el să uită cu prietenie la fetiță și o întreabă:

„D'apoi, fetiță ce este?“

„Fratele meu mic e bolnav, d-le doctor și mama se roagă pentru medicamente.“

„Frumos, îndată le capeți.“

Era medic englez, care sângur pregătește medicamentele:

„E fratele tău acesta?“ întreabă de fetiță privind la copil. Fetița nu dădu răspuns, dară copilul zise:

„Nu, d-le doctor, numai am ajutat fetiței a trage clopoțelul, că ea nu-l ajunse.“

„Frumos. Așadară nu poftesti alta dela mine?“

Dintr'odata îi veni ceva în minte și întreabă: „Oh, d-le doctor mă rog, nu este ceva medicament (leac), care să-l iau, ca să cresc mai mare?“

D-l medic rise și zise: „Șodatic copil ești, de ce ai dori să fi așa mare?“

„Aș fi dorit să fiu alergător, dară nimenea nu mă primește, că sunt prea mic.“

Cu câteva săptămâni mai înainte trimise medicul pre alergătorul său, pentrucă a făcut rău lucrul cel încre-

dințat lui. A fost cu compătimire către copiii, care i-a plăcut. După ce a gătat medicamentul pentru fetiță, a primit copilul de probă pe o lună, care a făcut lucrul său spre îndestularea medicului și după puțină vreme deveni servul medicului. Nu numai de aceea s'a bucurat, că a primit o haină cu nasturi (bumbi) scilpitori, ci a și mulțămît lui Dumnezeu, că a căpătat acest loc, prin care putea ajuta pe mama sa. Dară leac de creștere nici la d-l doctor n'a găsit.

Omul cel din afară 'nu are leac pentru creștere, iubiți copii, dară cel din lăutru da. Sfânta Scriptură ne fie nouă leac și rugăciunea, pentru aceea le folosește și grijește. Morburile și durerile încă au a servi ca leac, pentru aceea nu te plânge, dacă sunt amare leacurile. Prin acestea crește omul cel lăutronic în char și în cunoștința lui Iisus.

### Biblia ca epistolă de recomandare.

Tata lui Ioan a murit de timpuriu. El sâmti în sine datorința, că ar trebui să ajute mamei sale. Pentru aceea voia el să fie mărinar. In aceasta cauză s'a întors el către un căpitan cu aceste cuvinte: „Domnule, nu ai lipsă de un matroz?”

„Da, tocmai acela caut eu”, era răspunsul.

„Oh, iubite d-le, rogu-te primește-mă pre mine.”

„Unde îți sunt testimoniile?”

„Aici nu mă cunoaște nimenea, dară în patria mea cu ușor ași căpăta testimonii.”

„Fără de testimonii nu pot lua pre nimenia pe corabia mea.”

„Oh, iubite d-le, dacă voiești o poți face! Eu totdeauna m'ași supune, toate, câte mi-ai spune le-ași îndeplini.”

„Acestea sunt toate frumoase, fiule, dară cu acestea nu-i de ajuns; fără de testimoniu nu te pot primi.”

Ioan să uită întristat înaintea sa și scoase biblia sa; o arătă căpitanu-

lui și zise cu glas nesigur: „Aceasta doară ar fi de ajuns testimoniu?”

Căpitanul ceti: „Ioan Reinholdt pentru purtarea sa bună dela școala duminicală.” La acestea răspunse căpitanul astfel:

„Da, aceasta recomandare o primește, poți veni îndată pe corabie.”

Ioan a fost pe corabie creștin bun și matroz sârguincios. El a arătat, că a fost vrednic de recomandarea, care stătea în biblia sa. Mai târziu s'a întors înapoi în satul său și a susținut pre mamă-sa cu lucrul mânilor sale și era fericit, că i-a putut face bine.

Iubiți copii, cetiți cu sârguință biblia voastră. Socotese, că aveți câte una. Dacă nu, atunci cumpărați-vă. Ea conține adevăruri simple cerești și aflați în ea putere, fericire și bucurie pentru inima voastră. „Că cuvântul lui Dumnezeu este viu și pătrunzător; și mai ascuțit decât ori ce sabie cu două tăișuri, și pătrunde până ce desparte sufletul și spiritul, închieturile și măduva, și este judecător cugetelor și gândurilor inimii.” (Ebr. 4, 12.) Cuvântul lui Dumnezeu luminează inima voastră; vă învață a cunoaște păcatele cu umilință dă pocăința și credința în Christos, dă putere a încunjura răul și a face binele. Cuvântul lui Dumnezeu conține balzam minunat, care vindecă conștiința cea rănită, te mângăie în oarele întristărei, dacă ești desperat, te umple cu curaj și bucurie înnoită.

### Puterea rugăciunii mijlocitoare.

Intr'o școală mică duminicală era oară de rugăciune pe sama copiilor. Era iertat fiecărui a se ruga cu glas și fiecare putea spune pentru ce voia să roage. Și un copil mic să înștiință și zise următoarele: „Ași dori ca și fratele meu să cetească biblia.”

„Pentruce voiești, ca să cetească fratele tău din biblie?”

„Că știu de sigur, că atunci se va pocăi.”



„Crezi aceasta?”

„Da, și așa dori, dacă în oara următoare s'ar ruga pentru fratele meu, ca să înceapă a ceti biblia.”

„Bine, o să fie”. Învățătorul a făcut dorința cunoscută, iar Ioan merse afară. Învățătorul o află foarte rău, că prin ieșirea sa conturbă oara și la ocasiunea următoare îl grăi: „Ioane, totuși nu era bine, că ai ieșit afară aceea n'ar fi trebuit s'o faci.”

„Oh, d-le învățător, așa gândeam, cât de frumos ar fi, dacă așa merge acasă și așa afla pe fratele meu cetind biblia”. Învățătorul bucuros a iertat micului copil. Credința copilărească a și fost încoronată de Dumnezeu.

„Mult ajută rugăciunea dreptului dacă-i din inimă.” Puterea rugăciunii trebuie pătită în inima proprie, apoi ne putem ruga cu credință pentru alții. Așa cred că și cetitorii mei tineri exerciază rugăciunea mijlocitoare unii pentru alții. Dară nu-i iertat a ne osteni, ci din nou și din nou a așterne cererea noastră înaintea Domnului, până când rugăciunea noastră este ascultată la Dumnezeu.

## Știe bunul Dumnezeu număra?

Doi copii, un fiu și o fetiță duseră de mâncat bunicei lor în coșară. Pe cale să odihniră și arădicară acoperământul coșarei căutând, oare ce bunuri duc ei. Dapoi îndată de-asupra găsiră multe plăcinte. Și deoarece și așa-i dureau dinții după așa ceva, să sfătuiră, că oare câte bucăți pot fi. „Eh, ce!” zise Lica, „în coșara asta sunt așa multe, că de sigur nu le-o fi numărat nimeni. Nu o știe nime, dacă și lipsesc vr'o două bucăți.” Cu aceea luă ceva din cel bun, dară tocmăi când voia s'o bage în gură, apucă sora sa iute mâna sa și întrebă de el: „Știe bunul Dumnezeu număra?” „Cum să nu știe el număra.” răspuse Lica — și îndată puse jos plăcinta.

## Eu sunt cu tine și te voiu păzi ori unde vei merge.

Dumnezeu a păzit pre Iacob în călătoriile sale. Dară el nu numai pre Iacob îl păzește, ci pre fiecare om și eu așa cred, că mai ales pre aceia, cari să încred lui. La aceasta arătăm o pildă frumoasă.

„În America trei copii minoreni — un băiat de zece ani, o fetiță de șapte și una de trei ani — aveau a face o cale luugă, și periculoasă. Părinții lor nu putură călători cu ei, că erau deja în America. Nu aveau nici cunoscuți nici rudenii, cari ar fi mers cu ei, așa dară trebuiau să meargă sânguri pe cale.

Așa plecară, ca oile în pustiu. Unei nănuță din Berlin îi pică aceea idee norocită în minte, că le-a dat pe cale un nou-testament. Pe frunza de înainte a fost însemnat numele, vrista copiilor, mai departe, sunt din Culm și călătoresc în Misouri la părinții lor. Sub aceste însemnări erau cu litere mari aceste cuvinte scrise: „Ceea ce faceți acestor copii, mie îmi faceți, zice Christos”. Cel ce a cetit aceste șire și a privit în ochii cei iubitori, credincioși și mișcători spre încredere, îndată s'a interesat pentru ei și le-a făcut bine. În întreaga lor cale lungă n'au rămas nici o clipă fără de ajutor, când la occidentul îndepărtat i-au îmbrățișat părinții în brațele lor, au putut gândi la cuvintele Domnului, unde zice; „Nu vă voiu lăsa orfani, voiu veni la voi,” și: „Vedeți, să nu nesocotiți pe unul din acești mici; că zic vouă, îngerii lor în ceruri văd pururea fața părintelui meu din ceruri.”

## Cărbuni înfocați.

Jenny a învățat pe sama școalei duminicală fiecare vers din Romani 12. Le-a spus învățătoresii ei fără de greș; numai când a ajuns la al 20-lea vers, a greșit, așa că învățătoarea sa a observat, că fetița nu înțelege aceste cuvinte: „Drept aceea, de flămânzește vrăjmașul tău, dă-i de mân-

cat, de însătează, dă-i de beut, că aceasta făcând, vei grămădi cărbuni înfocați pe capul lui."

"Tu nu înțelegi aceea, ce însemnează cărbunii vii (înfocați)?" întrebă învățătoarea.

"Da," răspunse Jenny.

"Mergi în oarecareva zi la făurar și în Dumineca viitoare îmi vei spune, că înțeles-ai deja!"

În aceasta clipă zuruiră și nu mai era vreme la explicare de mai aproape.

Jenny merse îndată a doua zi la făurar. Ea duse cu sine și pe fratele ei Carol, care totdeauna era gata la așa ceva.

Atelierul făurarului stătea pe înălțimea cea mică din celalalt capăt al satului și era locul plăcut a fiecărui școlar. Luminăția cea slabă, fața cea întunecoasă a făurarului și a lucrătorilor săi, focul înflăcărat, toate erau foarte deosebite și misterioase! Jenny privi aceasta mai de multe ori, dară astăzi a petrecut toate cu deosebită atențiune, că voia să învețe ceva din ele.

Un cal stătea înaintea făuriei, a așteptat potcovirea, din care scop scoaseră un fer învăpăiat din foc.

"Prin ce devine ferul moale! Fără de îndoială prin foc!"

"Acuma știu!" strigă Jenny bătând din palmi. "Precum focul topește ferul, așa topește iubirea inima omului! Dacă oarecineva e neprietenos față de noi și noi respălăm amarul cu prietenie, atunci adunăm cărbuni vii pe capul celuiui!"

Jenny spuse în Dumineca următoare învățătoarei ei, că ce gândește și-i făgădui, că va face așa.

"Da," zise învățătoarea, "amândouă voim a face aceasta și totdeauna voim a gândi la acela, care a răsplătit rău cul bine și ne-a lăsat exemplu, ca să umblăm în urmele lui!"

---

### N'o mai poți rade afară!

"Robert nu scrie nimic acolo!" zise un tată către fiul său care scria pe tabla ferestrei cu un obiect ascuțit.

"De ce nu?"

"Că nu poți rade afară! Încă nu ai gândit la aceea, că acele lucruri, pe cari le scrii zilnic, nu le poți uimici?"

Cu câteva zile mai înainte spusese niște cuvinte necuviincioase mamei tale. Acelea s'au îngravat adânc în inima ei și i-a cauzat dureri amare, și de câte ori gândește la ele, îi cauzează dureri înouite. Aceea n'o mai poți nimici.

Într'o zi ai șoptit unui soț de școală ceva rău în urechi. A pătruns adânc în inima lui și l-a silit la faptă rea. Răul a rămas în inima lui și nu-l mai poți rade afară.

Tot gângul tău, tot cuvântul tău, toată fapta ta sunt scrise în cartea lui Dumnezeu. Ia sama! Cele scrise rămân în vece; nu le mai poți rade afară de acolo!"

"Fiule, de vor căuta păcătoșii să te ademenească, tu nu te învoi!" (Prov. 1, 10)

"Un păcătos multe bunuri strică." (Ecl. 9, 18)

### DIFERITE.

#### Indestulare.

La o nuntă fu părechei nouă înmanuat de unul dintre participatorii festivității un cuib de vrăbie. Prin o țasătură a panielor să trăgea o cordea de hârtie, cum să pot afla în bomboanele detunătoare. Aceasta era înțipărită cu următorul vers:

"Un cuib mic și-o iubită 'n el,  
E do ajuns pentru cugetul meu."

Aceea probabil era devisa, care vrăbioiul cel cuminte și-a pus-o la gătarea cuibului său, și ar putea multor neindestulați, cari la lumina soarelui și la ploaie cârtesc, fi recomandat spre urmare. Inse o casă creștinească nu să indestulează cu acea. Soții creștini scriu de asupra ușei lor: "Domnul este mântuirea mea, zice sufletul meu".

## O` promisiune împlinită.

Dr. Cyrus Samlin fu odată în Constantinopol rugat de un colonel turcesc, a-i da dovadă despre aceea, că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. Cel întrebât șovăi puținel cu răspunsul, pentru că-i era de așa unul lipsa, care să facă spre oficer o impresie trainică. Când observă, că acesta e un om care a călătorit departe, întrebă, el : „Fosta-i D-ta și în Babilon ?“ „De sigur“, răspuse colonelul, „acolo mi s'a întipărit ceva foarte memorabil. Intre ruine era sălbătici-me ca furnicele, așa. că mă hotărîi, a petrece acolo o săptămână la vânat. Eu angajasem un căpitan arab cu oamenii săi și lăsaî să facă corturile. Eu mersei la șef și protestai hotărît la aceea, ce pre el nici nu-l mișca. Eu mă învoii cu el pentru o frumoasă sumă de bani, pentru serviciile sale, și deși îi oferii acum suma îndoită și folosii toată elocvența mea, cortilul cel mic fu pachetat la olaltă. „Aici nu-î fără piericool,“ zise el îp sfârșit cu toată liniștea sufletului, „nici un muritor nu-i iertat să petreacă aici după apunerea soarelui. Spiritele cele rele iasă din bortele lor, și cine cade în mâna lor, să preface în asămănarea lor. Nici odată n'a văzut aici vr'un arab apunând soarele preste Babilon.“ Mâna lui Dr. Samlin să întinde după biblie și ceti din al 13-lea capitol a profetului Isaia : „Așa, Babilonul, podoaba împărățiilor, mândria falnică a chaldeilor, va ajunge ca Sodoma și Gomora, pre cari Dumnezeu le-a nimicit. In veci nu va trona, nu va fi locuit din generațiune în generațiune: Nu-și va întinde acolo Arabul cortul său, nici păstorii nu vor poposi acolo turmele lor, ci fiarele sălbatice ale deșertului se vor odihni acolo și buhne vor umplea casele lor; acolo vor locui struții, și satirii acolo vor juca, și șacalii vor urla în palaturile lor, și draconii în casele lor de plăcere.“ „Ce D-ta cetești aici, e un raport istoric ?“ întrebă turcul. „Nu,“ zise Dr. Samlin,

„aceasta-i profetie. Aceste cuvinte s'au scris, când Babilonul stătea încă în deplină pompă, și D-ta ai văzut, ce e acum.“ La aceasta tăcu colonelul, și amândoi nu mai schimbără nici când un cuvânt. Din Wge.

## Faptele lor le urmează:

Henry Martin, marele misionar pionir, care lucra mai înainte în India, apoi merse în Persia, unde traduce noul Testament în limba persiacă și în anul 1812 pe cale spre Anglia muri el pe teritor turcesc, era un bărbat de credințioșie rară. Despre el vorbește următoarea istorie: In anul 1864 făcu un englez anume Oakley în Algeria franceză cunoștința cu un fruntaș arabic din neamul Beni-Salem. Acestuia îi era bătător la ochi, că englezul nu lua în ziua Duminecei lueuri de afaceri înainte, ci ținea aceasta zi sfântă, pânăcând Francezii să părea a nu face așa deosebire între zilele de lucru și Duminecă. El deduse de acolo, că d-l Oakley trebuie să fie un creștin adevărat, și îi invită, a-l cerceta pe oaza lui. Invitarea fu primită cu curtenie aleasă, ba, cu cea mai mare amabilitate. Când șezură amândoi la olaltă, aduse frunțașul prin servii săi o ladă și o deschise. Ea era plină de cărți și manuscrite arabice. Una din cărți era învălâtă într'o pănură de mătasă, și când o scoase frunțașul, văzu d-l Oakley spre a sa surprindere mare, că era o carte persiacă. „Cum vine aceasta carte aici în Sahara.“ întrebă el. „Știi D-ta s'o cetești ?“ „Nu,“ răspuse frunțașul. „Dară pentru ce o păstrezi D-ta ca un tesaur mare ?“ Răspunsul sună : „Crestine, eu îți voi spune istoria acestei carte, atunci vei înțelege pentru ce o prețuesc așa. Când era tata meu încă tânăr și tare, făcu el peregrinagiul spre Meca și Medina. Era un an înainte a întreprinde marele șah a Francezilor (Napoleon I.) expedițiunea sa în țara zăpadei (Moscova.) Dupăce cercetă tata meu locul nașterii și mormântul pro-

felului, merse el mai departe în Persia și ajunsese și la Siras. Aici auzi el, vorbindu-se multe despre un englez, care petreacă acolo; el îl cercetă și fu primit cu prietenie. Întâii cercetare au urmat încă multe altele, și totdeauna fu vorbit despre lucruri religioase. Și anume vorbi streinul mult despre Iisus, și tata meu îl asculta bucuros. Când se duse englezul de acolo lăsa el tot felul de cărți persice, cari el le cetise, și una din acelea o luă tata meu cu sine spre amintire. Este tocmăi aceea carte, care o vezi aici. Mai târziu întrebă tata meu după acela om englez și abia auzi, că acela muri pe cale spre Stambul în Tokat. Nici odată n'a uitat el, ce a vorbit englezul cu dânsul, și când sâmbți că se aproprie moartea, zise el către mine: Fiul meu, dacă oarecândva vine un englez în Sahara, care să numește un serv alui Christos, atunci ia sama la el, și dacă vezi, că el numai șasă zile în săptămână călătorește ori face altceva, iar a șaptea zi o ține sfântă, fii bun către el, ba, tractează-l ca pe un frate, pentru acela bărbat, care mi-a fost mie un frate acolo în Srias."

*Din Wge.*

### „Tu ești acela om.“

În Vinerea Paștilor să împarte în serviciul d-zeesc Cina, istorisește predicatorul de închisoare Heinersdorff. La participare în aceea s'a înștiințat și un rob, care până aci îndeosebit s'a distins prin nelegiuirea sa, care o făcu el în epistolele către femeia sa tânără în modul cel mai urit cunoscut. Eu îl chemai și îl întrebai, cum vine el la aceea, că voiește să meargă la Cina sfântă; să-și aducă aminte numai de epistolele sale nelegiuite. „Oh,“ zise el, „epistolele acelea numai așa le-am scris eu, că o știam, că trebuia să le cetești D-ta. Eu voiam numai pre D-ta să te năcăjesc cu ele; eu nu sunt atât de nelegiuuit, cum m'am arătat.“ „Dară pentru ce voiai D-ta să mă năcăjești?“ întrebai

eu. „Oare ce rău ți-am făcut eu D-tale?“ „D ta,“ răspunse el, „D-ta atât de adânc m'ai vătămât și atacat ca nici când vr'un om. Îndată când am fost întâiadată Miercurea în predică de dimineața în închisoare, ai predicat despre mine, ba, D-ta ai citat cuvinte, cari eu în fapt le-am vorbit; D-ta trebuie că ai ascultat la închisoarea mea. Și în Dbmineca următoare iarăși ai ciulit D-ta în predică asupra mea. Aceea mă făcu așa furios asupra D-tale, că am scris acele epistole nelegiuite la femeia mea. Acuma am mușcări de conștiință pentru aceea și te rog a mă ierta. Dară D-ta n'ar fi trebuit să mă arăți așa gol în public. Eu nu o mai pot suferi.“ Eu asigurai mai înainte pre omul aprins, că nu aru ascultat la închisoarea lui, nici nu am văzut încă actele lui, că nu știu nimic încă despre viața lui de mai înainte, așa dară nici n'am putut „ciuli asupra lui.“ Dară totuși a fost vorba despre el în predici, că cuvântul lui Dumnezeu este ca o oglindă minunată, în care tot însul, care ia sama, să vede așa, cum este în fapt. Aceasta scutură pre acela om foarte puternic, și de acuma să lăsă el voios prin mreja cuvântului lui Dumnezeu, în care el să simți prins, atras la Iisus, liberatul de oameni. El e de mult în pescarut și a început o viață nouă. *Din Wge.*

### Cătră abonați.

Iubiții nostri abonați, cari au rămas în restanță cu abonamentul, sunt rugați a trimite banii cât mai în grabă, căci în caz contrar vom fi siliți a le sista (opri) foaia și a-i sili spre a-și achita restanțele. Împrejurările grele de astăzi, nu ne îngăduie, ca să dăm foile pe așteptare; deoarece prețul hârtiei și tipăritul foilor s'au urcat împătrit și încincit. Nouii abonați încă sunt rugați a trimite înainte prețul abonamentului.

Administrația

„SOLUL PĂCEI“ și „RAZELE RUKOREI“.

## LECȚIUNI DE DUMINECA.

Duminecă, în 22 Aprilie.

### 16. Ungerea lui Iisus în Betania.

Ioan 12, 1—11.

*Cuvânt de aur:* „Ea a făcut, ce a putut“. Marcu 14, 8.

Betania era numai de puține chilometri dela Ierusalim. Când venia Domnul Iisus la Ierusalim, obicinuia a locui aici. Noi cunoaștem deja o istorie, care s'a întâmplat aici. În tot aceea casă la Marta și Maria. (Care-i aceea Istorie?) Aici aflăm noi deci pre Domnul pentru ultima dată în Betania. El stătea înaintea suferințelor și morței sale și o știa. Inse ceialaltă nu o credeau. Aici nu numai Marta îi servește, pre care din celalalt rînd o cunoaștem ca foarte vioasă la lucru, ci și Maria, care atunci numai îl ascultase, face un deosebit serviciu Mântuitorului, precând însăși unge capul și picioarele lui cu mir prețios, foarte scump. Mântuitorul nostru este vrednic, ca noi să dăm cele mai bune pentru el și este problema noastră a-i servi lui, dupăcum o făcură aici cele două femei. Deși nu-i mai putem noi lui unge picioarele, dară Domnul zice: „Ce ați făcut unuia din cei mai mici ai mei, mie ați făcut“. Noi să servim unul altuia pentru Iisus. Uneori ne merge nouă la aceasta așa, cum o pățește aici Maria. Lucrarea noastră nu de toți să numește bun, dîcîntă încă ne muștră. Foarte dureros era pentru Maria, că chiar învățăceii Domnului o muștră, dară ea o luă în liniște, n'a desprețuit, nu s'a apărat, ci probabil numai la Mântuitorul s'a fi uitat, ce el zice la aceea. Așa ar trebui să facem și noi. Dacă ni să voce nedreptate, ca aici Mariei, atunci voim a suferi în liniște și a întreba de Mântuitorul, că oare în fapt este

nedreptate, ce noi am făcut. Mai ales trebuie să căutăm a face totdeauna ce-i place lui și nu-i iertat să ne luăm după judecata oamenilor. Domnul Iisus a apărat pre Maria și așa ne apăra el și pre noi, când ni se face rău.

Duminecă, în 29 Aprilie.

### 17. Cum fu Iisus sârhat ca rege.

Ioan 12, 12—26.

*Cuvânt de aur:* „Osana, binecuvîntat este cel ce vine în numele Domnului“. Ioan 12, 13.

Între istoria din urmă, cari o privirăm și cea de astăzi, zace numai o zi. În Istoria de mai înainte am auzit noi, cum a onorat o femeie pre Domnul Iisus. În asta Istorie auzim noi, cum întregul pîpor onorează pre Domnul Iisus, ca pre un rege, care ține întrarea sa în oraș. De sigur nu-i de minunat, că poporul a făcut așa cum ne-o spune istoria noastră, că la câți le-a fost iertat în anii activității de învățătură a Domnului Iisus, a cunoaște ajutorul său minunat; câți s'au vindecat prin el, și între aceia, cari tăiau ramurile de pre pomi, au putut fi mulți, cărora le-a dat Domnul Iisus membre sănătoase. Alții aveau cauză a fi mulțămitori Mântuitorului, pentrucă membrii familiei lor au fost însănătoșați prin Domnul Iisus. Mulți încă erau, pre cari i-a săturat, că noi am auzit, că Domnul Iisus de două ori a săturat mulți oameni. Și noi avem multă cauză spre mulțămită și Mântuitorul e vrednic ca noi în fapt să-l onorăm. Acuma nu putem noi lua ramuri de palmieri și să-l întîmpinăm cu osana, dară noi putem oferi lui viața noastră. Noi putem așa trăi ca să albe Mântuitorul plăcere de noi. Aceea-i cea mai bună osană, care i-o putem noi aduce. Celelalte evanghelii ne spun, cum trimese Mântuitorul pre învățăceii săi înainte, ca să aducă asina. „De vă va întreba cineva atunci ziceți și ndată o vor lăsa“. Așa ar trebui să stăm și noi. Ce Domnul

Iisus poate folosi în noi și din avere și binele nostru, aceea ce ar trebui să i-o dăm la dispozițiune. Greu nu ne poate fi aceea, că Iisus a lăsat viața sa pentru noi și toate câte le avem noi trupește sau în bunuri pământești, avem noi prin el.

Duminecă, în 6 Maiu.

### 18. Cum s'a făcut Domnul Iisus servul învățăceilor săi.

Ioan 13, 1—17.

*Cuvânt de aur:* „Și cel ce ar voi să fie cel dintîiu între voi, să fie servul tuturor”. Marcu 10, 44.

Propriuzis a servit Domnul Iisus totdeauna învățăceilor săi. Când le-a predicat, atunci le-a servit lor cu aceea. Dară astădată servește Mântuitorul într'un mod deosebit servilor săi. (Explică, că în orient umblă oamenii mai mult desculți sau în sandale și că pentru aceea era foarte de lipsă, ca să-și spele adeseori picioarele.) Să pare ca și când nimenea între învățăcei nu ar fi voit să iee înainte serviciu cel de lipsă a spălării picioarelor. Doară o făcură ei, cum o fac copii în familie, unul o împingă pe celalalt. Doară să și temură ei de lucrul cel mare. Câți bărbați și erau? Când Domnul Iisus observă, că nimene nu face acest serviciu, atunci îl face el, ca după-cum el însuși o spuse, a da o pildă, ca noi să servim unul altuia. Mântuitorul nu voia să zică, ca noi acum totdeauna să spălăm unul altuia picioarele, dară aceea să facem noi, unde putem ajuta celuilalt, acolo să fim gata spre aceea. Iubirea către oltă trebuie să fie așa mare, ca să nu ne fie nimic prea mult. Pilda Mântuitorului nostru e totodată pilda umilinței mare. Gândiți numai, el a fost Fiul lui Dumnezeu, un rege și totuși a spălat picioarele învățăceilor săi. Noi nu suntem nici la un lucru păgubiți și totuși sunt așa mulți oameni, cari să rușinează a lucra. Și Iuda era încă între învățăcei, și lui

i-a spălat Mântuitorul picioarele, deși peste puține oare îl vându. Și vrăjmașilor nostri sa facem noi bine și să le servim tot așa ca prietiniilor nostri.

Duminecă, în 3. Maiu.

### 19. Vorbirea lui Iisus cu învățăceii săi.

Ioan 13, 31—38; 14, 1—11.

*Cuvânt de aur:* „Ordin nou vă dau vouă, ca se vă iubiți unii pre alții, cum eu v'am iubit.” Ioan 13, 34.

În capitolele 13—16 sunt vorbirile Mântuitorului scrise, cari să numesc vorbirile din urmă, pentru că Mântuitorul le-a ținut în seara înaintea restignirei sale. După aceste vorbiri n'a mai trăit el 24 de ciasuri. Și pentru aceea ne sunt ele foarte importante. Dară și pentru că conțin adevăruri mărețe. Noi nu putem acum toate ștudia dară totuși câteva. Mai nainte dădu Domnul Iisus învățăceilor săi un ordin nou, ca ei să se iubească unii pre alții. Oare pentru ce era acest nou ordin? Dapoi că deja în vechiul Testament fu iubirea către aproapele pretinsă. Eu gândesc că ordinul într'atata era nou, în cât aici Domnul însuși să pune înainte ca pildă: Să vă iubiți cum eu v'am iubit pre voi. Aceea era o iubire mare, tare că Iisus era gata a lăsa viața sa pentru ai săi și a și făcut-o apoi. Următorii lui Iisus trebuie să iubească pre frați. Aceasta să și fie după v. 35. chiar sâmnul de cunoscut a învățăceilor adevărați ai lui Iisus. Las să urmăim noi acest ordin nou al Mântuitorului cât mai bine. În a doua parte, care o ștudiem noi astăzi face Domnul pre învățăceii săi atenți la aceea, că el voiește a le găti loc în cer. Pavel zice: „Noi știm, că dacă cortul cel pământesc să strică, avem zidire la Dumnezeu.” Așadară noi putem deja aici ști, că avem o locuință în cer. De e Iisus. în fapt Mântuitorul nostru, de suntem noi în fapt învățăceii și următorii lui, atunci o știm noi de sigur, că avem o locuință în cer. Dacă noi știm aceea, atunci nici

a muri nu ne poate fi greu, că locu-  
ințele, pre cari ni le a ptegătit Dom-  
nul sunt cu mult mai bune ca acelea  
în cari noi locuim acuma.

Duminecă, în 20. Maiu.

## 20. Iisus, via cea adevărată.

Ioan 15, 1—16.

*Cuvânt de aur:* „Eu” sunt vița,  
voi coardele viței.” (Ioan 15, 5.)

## Impăcați-vă!

„Și ieși alt cal roșu ca  
focul, și celui, care ședea  
pe dânsul i-se dete putere,  
să iee pacea de pe pământ  
și să so înjunghie unii  
pre alții, și i-se dete un  
cuțit mare”. (Apocalipsul  
lui Ioan 6, 4.)

Implinirea acestor cuvinte profetice  
o putem înțelege deci de aproape trei  
ani încoace, decând decurge războiul  
european. Ori cât am cetit în biblie  
sau în istorie despre războirea popoa-  
poarelor, dar despre o așa îngrozitoare  
pustiire într-o oameni nu amintește  
cronica.

Și ce provoacă starea aceasta în-  
grozitoare? Fiți numai cu băgare de  
samă la cuvintele apostolului Pavel  
în a II-a epistolă către Timoteiu 3, 3,  
vor fi: „Fără iubire firească, nepri-  
mitori de învoire, zavistuitori, neîn-  
frânați, neimblânziți, neiubitori de  
bine.” Iată câtă neimpăciuire și ne-  
înțelegere domnește între oameni, și  
cu câte soiuri de arme înfricoșate să  
ucid unii pre alții.

Se poate înțelege — după părerea  
mea — că diferitele soiuri de arme  
pustiitoare sunt concentrate la ideea  
celui trimis ca să iee pacea de  
pe pământ, care purta un „cuțit  
mare.”

Războinicilor li să imbie pacea,  
dară, precum să vede, o parte din  
ei, nici acum, după atâta vărsare de  
sânge nu voiesc să o primească.

De aceea voiesc a pune puțină  
asemănara între om și om, precum  
și între Dumnezeu și om.

Din partea noastră s'a oferit păr-  
ței contrare pacea dară ei n'au voit  
ca să o primească. Părintele cerese  
le recomandă și le ofere oamenilor  
pacea. În fiecare zi îi îndrumă și îi  
îndeamnă spre pace. Apostolul Pavel  
în epistola a II-a către Corinteni 5, 20  
zice: „împăcați-vă cu Dumnezeu.”  
Inse oamenii ori ce îndemnare spre  
pace nu voiesc a lua în samă.

Cât de grea le pare oamenilor îm-  
păcarea cu Dumnezeu, care nu pre-  
tinde nici o târguială de iertare, ci  
simplu le întinde dreapta păcei, care  
prin Iisus Christos le-a oferit-o celor  
ce ered în el.

Dumnezeu îi chiamă pre toți cei în-  
dușmăniți de pre pământ la pace.  
Ar fi foarte bine dacă oamenii nu ar  
trece cu vederea aceasta chiemare și  
ar ceti la profetul Daniil 9, 5 și ar  
lua în inimă aceste cuvinte, ar zice:  
„Noi am păcătuit și am făcut fărăde-  
legi, am nelegiuit, ne-am răscolat,  
ne-am depărtat dela ordinele tale și  
dela judecățile tale.

Oamenilor, nu fiți dușmani unul  
altuia, ci întoarceți-vă la Împăratul  
cel puternic a păcii.

## Pilule folositoare.

Acărui față o săruți să nu-i calci pe  
picioare.

Bucuria sufletului e testimoniul ha-  
rului.

Să nu fie inima ta pungă de bani.  
Până nu ești îndestulat cu soartea  
ta nu poți fi fericit.

Unde corpul e domn, acolo sufle-  
tul e sclav.

În viață foc, în moarte bucurie;  
care îți trebuiește?

Nu mânca pomul, ci fruptul.

Nu bate asinul, când apasă picio-  
rul tău către părete.

În fiecare fântână aŃi noroiu, dacă o tulburi.

Rugăciunea cea mai zelosa vine din pântecele chitului.

Dacă chieile granarielor Egiptului sunt în buzunarul tău, nu ținea ușile lor încuiate.

Cel ce are amândouă mânile sănătoase și totuși numai cu una lucrează, acela nu dobândește binecuvântare.

Pe trandafir (rug) nu numai rose, ci și spini cresc.

Copii nu fiți neascultători.

Creștini tanari nu vă îngâmfați.

Cei de mijloc, nu vă lăudați.

Batrınilor nici când nu vă stram-  
bați.

Ca să putem învăța dela Iisus, mai înainte trebuie pre noi să ne studiem,

Sunt așa oameni, cari așa ar dori să lumineze, ca soarele, dară pentru aceea nu au au îndramat nici un om la „soarele harului“.

Răbdarea e amară, dară fruptul ei e dulce.

plu „frați“, dacă întrebăm după ei, dară nu sunt. Să mai numesc „Temp-  
lul lui Dumnezeu“ și „Mileniști“. Fraților, vă rugăm: nu-i primiți (Gal. 1, 7—9; I. Petru 4, 17; Efes. 4, 14; II. Ioan 10.) Dară umblați vrednici de evangelia, care o ați primit (Filip. 1, 27.)

## Aviz!

Aducem la cunoștința abonaților nostri, că deocamdată nu putem trimite — neavând tipărite — următoarele cărți: „Cantările Sionului“, și „Noul Testament“, legate în piele; **Biblii mari**, legate în pânză și piele. Rugăm deci pe toți cei au comandat cărțile mai sus amintite să fie cu puțină răbdare.

## Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 10 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri, să capata la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF**, Budapest, VII., Harsfa-utca 33. sz.

## Pază!!

Prin adunările noastre ici-colea să furișă (II. Tim. 3, 5. 6.) unii oameni cu așa învataturi, cari nu sunt dumnezeuști. Ei tăgăduiesc iadul, cerul, și am putea spune și pre Christos. Ei au și dobândit ici-colea pre câte un nestatornic, sau doară fatarnic. Noi am mai amintit despre biletul membral, fără de care nu trebuie primit pre nimene, mai ales de nu-l cunoaștem, afară dacă să poate adeveri ca trimis de frați bătrini. Aceia oameni sunt periculoși: ei ne răpesc credința din inimă. Să nu avem dară nici o împartășire cu ei. Să nu-i primim nici în casile noastre, că ei să viră-cum pot, numai să dobândească pre unii. Ei să numesc numai sim-

## Hol van megírva? O carte foarte bună

pentru a găsi ori ce întrebare în biblie. Cei ce știu puținel limba maghiară, o pot foarte bine folosi. Prețul: Legată în pânză 3 cor.; tipărită pe hârtie indiană 3 cor. 80 fil. Să poate comanda dela **Welker József, Budapest, VII., Harsfa-u. 33.**

Calendarul nostru: **Patru anotimpuri** încă să mai poate capata; siloasca se fiecare să-l aibe în casă, că e interesant și folositor. Prețul 80 de fileri.

Calendarul pentru cetitul bibliei să poate deja comanda. Prețul 15 fileri.

Redactor responsabil:  
**VASILIU BERBECAR.**